

Diana

“Te dije que eras mi vida, debo de estar muerto.”

Las Buenas Noches (La Vieja Guardería)

20 de gener de 2008

- Suppose que començàrem per la fugida. – Dic
- Seria el més difícil perquè el començament sempre és el més complicat. – Em replica
- Aniríem a algun lloc assolellat.
- Que no obstant gelés a l'hivern.
- Prendríem un cafè diferent cada dia.
- Jugaríem a incendiar esferes de rellotges?
- Si vols.
- Bé.
- Les avingudes ens mirarien passar mentre la música que tant ens agrada i turmenta està als carrers.
- Sota un edredó sonarien els títols de crèdit.
- Amb la llum baixa. Sense intermediaris.

Li vaig somriure.

- Vols un xiclet?
- No, gràcies.
- Mai en vols quan te n'ofereisc.

30 de juliol de 2011 (7:25 del matí)

Ella dorm al seient del darrere, els intermitents dels neons es van apagant, anunciant així el nou dia. La meua pell suada, els cabells greixosos i el cigarret entre els dits.

Sé la direcció, sé els quilòmetres, però no estic segur del que trobaré a l'altre costat.

La lluna està dalt, en el cristal·lí cel del matí, demanant uns minuts més. El dipòsit marca menys de la meitat. La calor ...

La mire.

- Quin dia és avui? - Escolte
- 30
- Quant queda?
- Et ve de gust parar per prendre alguna cosa?
- Ja queda poc ...

Està tan bonica sota aquesta llum.

12 de febrer de 2009

El fred hivern s'havia quedat adormit als nostres carrers, i Diana i jo passegem en direcció cap a ningun lloc. Fa cara d'estar pensant en les seues coses i jo només intente que s'encenga el cigarret.

- Deixa'm – m'agafa l'encenedor. - Veus? Ja està. Jo també vull.
- Tu no fumes
- Vull ser cendra.
- Quan mores dius?
- Sí. Quan em mora porta les meves cendres lluny.
- Vols algun lloc en particular?
- T'enrecordes de quan vam anar a Alemanya?
- Clar
- Com s'anomenava el lloc on vam comprar el souvenir per a ta mare?
- Maastrich crec.
- Sí! Maastrich! Porta les meues cendres a Maastrich.
- I si sóc jo qui mor abans que tu?
- On vols que et porte?
- A un lloc que no coneguem. Que ningú em conega i ningú em plore i només tu

sàpigues que hi estic.

- Ets un romàntic incurable.
- Quan fem el pròxim viatge?
- Quan vulgues.

30 de juliol de 2011(9:15 del matí)

Diana de copilot. Són les 9 del matí i estic mans al volant. Travessem Blasco Ibañez sencer. Per Aragó girem a la dreta. Puc veure el Mestalla allunyant-se i veig el col·legi del Pilar apropant-se. Tot recte. Si miren a la seua dreta voran els cines Albatros.

- On tu i jo solfem anar sovint. Fa quan que els tancaren?

Si miren a la seua esquerra voran Benimaclet, però nosaltres no anem a Benimaclet. Si miren on jo estic mirant voran la carretera que porta a Barcelona. Els cotxes passen com una ràfega en la redona, tanta gent que va a tants llocs, tan estrany.

A la ràdio s'escolten boleros. I Diana al meu costat, amb el seu aspecte marbrenc. L'escolte respirar i puc veure els seus ulls observant el paisatge. Millor serà no traure els ulls fora de la carretera, carretera que pareix infinita, però que mai ho és, mai res ho és.

Les hores es fan pesades, lentes, s'apeguen a la pell com el pintallavis de mala qualitat, la mateixa textura.

- Atura't ací. No tens fam? – Escolte que em diu.
- Tens raó, hem de menjar alguna cosa.

(30 de juliol de 2011, 11:25 de la nit)

Deixe a Diana al cotxe i vaig a donar una volta. Moltes hores conduint. Tinc fam i els peus adormits. Han de ser les onze i mitja de la nit. Hi havia nens jugant als afores de Troyes, quasi no els veus quan t'allunyes un poc. Baixant pel

carrer, molt tranquil, es pot escoltar el remor dels llums de neó de la tenda 24 hores.

-Bona nit – Dic.

-Bé, ja es de matinada senyor.

-Molt perspicaç.

Compre regalèssia, cervesa, tabac i un parell d'entrepans preparats. No està massa car. Torne al cotxe. Està quieta, prop de la finestra, mirant l'infinit.

-T'estime – Dic.

23 de maig de 2010

-Diuen que s'anomena Gloxioma.

-Quant de temps?

-Catorze mesos, com a molt.

30 de juliol de 2011 (12:00 de la nit)

-Dolçor, hem de continuar.

-Molt bé.

Entre al cotxe i arranque. Al meu pas sorgeixen senyals, cotxes, records. La recorde als meus somnis diürns caminant pel carrer, cabells llargs i ondulats, cantussejant alguna cançó...

I mai més.

I per més diàlegs que invente, per més que imagine el seu cos de carn, ara hi és només un cos de marbre. Una urna amb cendra dins. Tan freda. Tan silenciosa.

La seua vida reduïda a cendres que vaig a tirar al riu de Maastrich en pocs minuts.

La meua vida

7 de juny de 2003

-Possa-me'n un amb llet i un descafeinat, per favor.

-Ara mateix.

Treballar a una cafeteria és avorrit en línies generals. M'agrada observar les vides dels clients, de tant en tant és entretingut però el temps passa molt lentament. Tic, tac, tic, tac. Tac. Tac...

-Ring –Diu el timbre de la porta que tenim per quan entra un client.

Els meus ulls miren cap a la porta. Ha entrat una dona alta, cabells llargs i ondulats, no estic segur però sembla que cantusseja alguna cosa. Em mira als ulls. Tac. Tac. Tac... El temps deixa d'existir. Només ella.

S'apropa a mi.

-Hola – Em diu.

-Hola

-Tenen poliol?

- Per tu, tenim el que vulgues.

- Ja ja, que simpàtic.

-Quin és el teu nom?

-Diana.

La meua clienta favorita de la setmana.

30 de juliol de 2011 (12:30 de la nit)

I mai més.